

On Beş Dile
Çevrilmiş
Uluslararası
Bestseller

BİR

AKLI
M

S
SAVAŞI!

Japonya'nın Bir Numaralı
Aksiyon Macera Yazarı

pörtakal

KAZUAKI TAKANO

pörtakal

BİR AKLIN SAVAŞI

KAZUAKİ TAKANO

EDİTÖR

Tuğçe İnceoğlu

ISBN

ISBN: 978-975-2468-14-6

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocaapaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

PORTAKAL KİTAP | 22

Roman | 18

KAPAK / İÇ TASARIM

Barış Şehri / Tamer Turp

1. BASKI

Ekim 2017, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© 2011, Kazuaki Takano tarafından *Genocide of One* orijinal adıyla kaleme alınan bu kitabın Türkiye'deki tüm yayın hakları Wylie Agency ile anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

1. BÖLÜM

HEISMAN RAPORU

Üç zırhlı Suburban araç tozun içinde hızla ilerliyordu. Son aracın arka kapısı açıldı. Bir yatağın üzerine arkaya bakan ayaksız bir koltuk konulmuştu. Bu garip saldırı platformuna Jonathan “Hawk” Yeager oturmuştu. Gözleri aracın arkasında kalan yolu tarıyordu.

Yeşil Bölge’deki kışlarından beş dakika uzaklıktaydılar. Bağdat’taki üç aylık gezisinin sona ermesinden önceki son görevindeydi Yeager. İşvereni Western Shield, ona ve iş arkadaşlarına Irak’ta oldukları süre boyunca koruma görevi vermişti. Yeager ve ekibi; Amerikalı muhabirler, savaş sonrası yeniden yapılanma çabasını incelemek üzere bölgeyi ziyaret eden İngiliz bir petrol şirketinin yöneticisi ve küçük bir Asya ülkesinin diplomatları dâhil olmak üzere dünyanın her yerinden gelen pek çok önemli kişiye güvenlik sağlamıştı.

Yeager turuna başladığında Irak güneşi oldukça yakıcı gelmişti ama şimdi, üç ay sonra sıcaklar geçmişti. Hatta artık o kadar soğuk oluyordu ki tüm vücudunu kaplayan zırhı ve kalın kıyafetlerine rağmen akşamları üşüyordu. Sıcaklık biraz daha düşerse bu alçakta kalan toprak şehir kendisine daha boş ve iç karartıcı görünecekti. Yarın başlayacak bir aylık iznini hiç hevesle beklemiyordu açıkçası. Hatta düşüncesi bile moralini bozuyordu. Mümkün olsa yerinde kalmak isterdi. Medeni insanların kıymetini bilmediği o huzurdan çok uzak olan bu şehir; Yeager için nihilist bir oyun alanı, evde onu bekleyen gerçeklerden bir kaçıştı.

Çatıların üzerinden ama oldukça alçaktan geçen bir helikopter. Vızıltilarıyla gecenin sessizliğini bölen havan topları. Boş, toprak bir arazide terk edilmiş içi boş bir tank. Ve üzeri ölü bedenlerle dolu Dicle Nehri.

Bu medeniyet beşiği 5.200 yıllık tarihinde sayısız savaş görmüş ve şimdi yirmi birinci yüzyılın başında bir başka ordunun daha saldırısına maruz kalmıştı. Burayı istila eden ülke ideolojik sebeplerle bölgede oldu-

ğunu söylemesine rağmen asıl amaçları barizdi; Irak topraklarının altında yatan geniş petrol yatakları.

Yeager bu savaşın adaletle ilgili olmadığını biliyordu. Öyle ya da böyle olması umurunda da değildi gerçi. Burada önemli olan sadece maaşı iyi bir iş olmasıydı. Nitekim ailesini görmesi Irak'ta karşılaştığı her şeyden daha kötü bir gerçekle yüz yüze gelmek demektir. Bağdat'ta olduğu süreçte oğluyla yüzleşmekten kaçabilir ve görevini yaptığı bahanesine sığınabilirdi.

Arada bir duyulan silah sesleri uzakta yankılandı; M16 tüfekleri. Yeager ateşe karşılık veren AK-47'lerin sesini duymayınca bunun ciddi bir mücadele olmadığını anladı.

Başını çevirince onları oldukça uzaktan takip eden bir dizi aracın arasından ayrılıp Yeager'ın olduğu araca doğru hızlanarak gelen küçük bir araba gördü. Güneş gözlüklerinin arkasından arabayı inceledi, yıpranmış bir Japon arabasıydı. Bağdat bu tür arabalarla doluydu; teröristlerin intihar saldırılarında kullanmaya bayıldıkları küçük, göze çarpmayan arabalar. Havaya uçana kadar kimse böyle araçları fark etmezdi bile.

Adrenalin görüş alanını daralttı. Konvoylarının üzerinde olduğu bu anayol saldırı bölgesiydi. Önceki toplantıda görevlerinin ne kadar tehlikeli olduğunu ve otuz gündür isyancıları Amerikan askerleri yerine özel güvenlik sağlayan paralı askerlere aldıkları duymuşlardı. Öyle ki sadece bu kısacık yolun üzerinde bir düzineden fazla paralı asker öldürülmüştü.

Telsizi en öndeki araçtan gelen bir raporla hızırdı.

“Sağ tarafta şüpheli bir araç var. Köprüünün altında durdu. Bu sabah orada değildi.”

Arabada büyük olasılıkla el yapımı bomba vardı. İsyancılar muhtemelen yakınlarda bir yerde, uzaktan bir kumandayla aracı havaya uçurmak için sabırsızlanıyordu. Üstelik bu bombalar el yapımı olmalarına rağmen zırlı bir aracı paramparça edecek güce sahipti.

“Dönelim mi?”

“Bekle,” dedi Yeager kablosuz mikrofonuna. “Arkadan bir araç yaklaşıyor.”

Japon araba şimdi sadece elli metre gerideydi.

“Uzaklaşın!” Yeager M4 tüfeğini araca doğru salladı ve sol koluyla geri çekilmelerini işaret etti ama araba sadece hızlandı.

“Sinyal kesiciyi kontrol edin!” diye bağırdı konvoyun lideri McPherson. İsyancılar bombaları patlatmak için genelde cep telefonu kullandığı için bu cihaz sinyali bozabilirdi.

En öndeki araç sinyal kesicinin aktif olduğunu bildirdi.

“Devam et,” diye emretti McPherson. “Ve o araçtan kurtul!”

“Anlaşıldı!” diye cevapladı Yeager ve arabaya uzaklaşmasını söyledi.

Ama arabadakiler onu dinlemedi. İçindeki Iraklı, tozlu ön camın arkasından düşmanca bakıyordu. Yeager paralı askerlerin çarpışma kurallarına uygun şekilde birkaç el ateş etti. Dört mermi de arabanın tamponunun hemen yanındaki kaldırırma isabet edip her yere beton parçalarının dağılmasına sebep oldu.

Uyarı ateşi de küçük arabayı yavaşlatmamıştı. Yeager tüfeğini kaldırıp arabanın kaportasına nişan aldı.

“Bombaya dikkat et!”

McPherson telsizden bağırdıktan saniyeler sonra, boğuk bir gümbürtüyle gelen patlama aracı sarstı. Patlayan önlerindeki araç değil; birkaç yüz metre arkalarından gelen, Yeager’ın ateş etmeye hazırlandığı araçtı. Yolun kenarında kalan tek bir hurma ağacı dumana boğulmuştu.

“Nefret dolu bir dinî fanatik daha nalları dikti,” diye düşündü Yeager. Bağdat’ta sıradan bir gün... Ama eğer patlayan onları yakından takip eden araç olsaydı Yeager’ı yerden kazımaları gerekecekti.

Yeager ikinci uyarı ateşini açmak yerine M4’üyle sürücüyü hedef aldı. Kırmızı ışık, Iraklı adamın iki gözünün arasındaydı şimdi.

“Gözlerini kapatma!” diye bağırdı Yeager içinden. “Bana intihar bombacılarının kendilerini havaya uçurmadan önceki o acınası yüz ifadesini gösterme, yoksa bitersin!”

Iraklı sürücü ilk kez korkmuş görünüyordu. Ölmeyi mi planlıyordu? Yeager tetiğe yavaşça basacakken adamın dürbündeki yüzü yavaşça küçülmeye başladı. Araba yavaşlıyordu.

Konvoy alt geçitten geçince bir an için üzerlerine karanlık çöktü. Köprüünün altındaki şüpheli araç havaya uçmamıştı.

Yeager onları takip eden aracın yönünü değiştirmesini bekledi.

“Burası temiz.”

“Anlaşıldı!” diye yanıtladı McPherson en öndeki araçtan. “Üsse dönüyoruz.”

Belki arkalarına takılan araçtaki adam bir isyancı değil de Amerikalılara kafa tutmaya çalışan sıradan bir vatandaştı. Köprünün altındaki araç da belki bombalı değildi, sadece bozulmuştu. Yeager'ın bildiği tek şey kendisine yöneltilen nefret, içini dolduran korku ve tek kelime bile konuşmadığı birini vurmaya üzere olduğuydu.

Üç zırhlı araç Amerikan kontrol noktasını geçip bombalı araçları durdurmak için açtıkları tali yolu kullanarak Yeşil Bölge'ye girdi. Yeşil Bölge; Bağdat'ın merkezinde, eski diktatörün sarayını çevreliyordu.

Western Shield'ın kışlaları yolun kenarında, sarayın yakınlarındaydı. Duvarlarının boyası dökülmüş, iki katlı, uzun beton bloklardan oluşan bir binaydı. O kadar çok odası vardı ki özel korumalara kiralanmadan önce ne olarak kullanıldığını merak etti Yeager. Memurlara ev? Öğrenci yurdu? Kimsenin bir fikri yoktu.

Konvoy binanın önünde durdu ve altı paralı asker araçlardan indi. Yeager da dâhil hepsi Özel Kuvvetler, Yeşil Bereler'dendi. Bakım-onarım ekibi hızla içeri geçerken Yeager ve arkadaşları görevi tamamladıkları için yumruklarını tokuşturdu. Ekip en öndeki arabanın üzerinde tüfek mermisinin açtığı bir delik olduğunu fark etti ama bu hiçbirini şaşırtmadı. Olağan bir durumdu.

“Hey *Hawk!*”* Yeager içeri girerken McPherson seslendi. “Saldırı raporu hazırlamana gerek yok. Bu akşam çatıda parti veriyoruz.”

“Anlaşıldı,” dedi Yeager memnun bir gülümsemeyle. McPherson onun için bir veda partisi vermeyi planlıyor olmalıydı. Yarın yerini dolduracak yeni biri gelecekti ve Yeager burada olmayacaktı. Bu şirketin standart rotasyonu üç ay iş, bir ay tatil şeklindeydi. Döndüğünde ne aynı ekiple bir arada olacağını ne de aynı görevlere katılacağını garantisizdi. Kurşunların nereye isabet edeceğine göre bir daha bu ekipteki kimseyi görememe ihtimali bile vardı.

“İzninde nereye gideceksin? Eve mi?”

“Hayır, Lizbon'a.”

McPherson Portekiz'e gitme sebebini biliyordu, o yüzden sadece başını salladı.

“Umarım her şey yolunda gider.”

“Umarım.”

* Yeager'ın Türkçede “şahin” anlamına gelen lakabı.

Yeager ikinci kattaki odasına çıktı, M4'ünü yatağına bıraktı, üzerine çıkardı ve kıyafetlerini dolabına yerleştirdi. Buradan ayrılırken mermi-lerini ve bütün ekipmanını başkasına bırakacak, sadece kişisel eşyalarını koyduğu bir sırt çantasını yanına alacaktı.

Yeager durup dolabının üzerine yapıştırdığı bir aile fotoğrafına baktı. Altı yıl önce Kuzey Carolina'daki evlerinin önünde çekilmişti. Mutlu oldukları eski günler... Yeager, karısı Lydia ve oğulları Justin kanepede oturmuş, kameraya gülümsüyorlardı. Justin babasının kucağındaydı. O kadar küçüktü ki Yeager'ın kollarında kaybolacak gibi görünüyordu. Justin babasının koyu kahverengi saçlarını, annesinin mavi gözlerini almıştı. Yaramaz gülümsemesi annesini andırıyordu ama morali bozuk olduğunda eski Yeşil Bere ve sert bir adam olan babasının minyatürü gibi görünürdü. Yeager ve karısı sık sık büyüdüğünde kime benzeyeceğini merak ederdi.

Yeager fotoğrafı yarısı okunmuş bir kitabın arasına koydu. Telefonunu çıkardı ve Lizbon'daki karısını aradı. Üç saatlik bir zaman farkı vardı aralarında. Öğle yemeği arası yeni bitmiş olmalıydı, ilk arayışında ulaşamayacağını biliyordu. O yüzden sesli bir mesaj bırakıp daha sonra onu aramasını istedi. M4'ünü temizlemeyi bitirdikten sonra da elinde telefonu ve laptopuyla aşağı indi.

Dinlenme odası her zaman kalabalıktı. Odada eski bir televizyon, bir kanep, ikili bir koltuk, kahve makinesi ve herkesin kullanabileceği bilgisayarlar vardı. Bilgisayarların başındaki birkaç kişi uygunsuz sitelerde gezip birbirleriyle şakalaşıyordu. Yeager odanın diğer tarafına gidip laptopunu yüksek hızlı bir ağa bağladı. Hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu ama yine de bir akademik arama motorunu kontrol etti.

Tahmin ettiği gibi hiçbir şey yoktu. PAES, Pulmoner Alveolar Epitel Skleroz ile ilgili yeni bir rapor ya da tedavi yoktu.

“Yeager!”

Yeager kapıya döndü ve kışlanın müdürü Al Stephano'nun ona doğru yürüdüğünü gördü.

“Hawk ofisine gelir misin? Ziyaretçin var.”

“Benim mi?” Yeager onu kimin ziyaret edebileceğini merak ederek Stephano'nun merdivenlerin sonundaki ofisine gitti.

İçeri girdiğinde orta yaşlı bir adam ayağa kalktı. Yeager gibi 1.80 boylarındaydı. Buradaki diğer paralı askerler gibi tişört ve kargo pantolon giymişti. Adam, Yeager'dan yirmi otuz yaş büyük, ellilerindeydi.

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, gözlerinde askerlerin o sert bakışı vardı. Elini uzattı.

“William Liban, Western Shield’ın yöneticisi,” dedi Stephano.

Yeager adamın adını biliyordu. Kendisine işveren özel güvenlik firması eski Delta Force’un üyeleri tarafından kurulmuştu ve Liban şirketin iki numaralı adamıydı. Western Shield’ın hızlı başarısının sırrı yöneticileriyle askerî gücünün sıkı ilişkisiydi. Liban’ın dövüş deneyimi olduğu kesindi ama Özel Güçler’deki pek çok kıdemli askerinin o sert, agresif tavrını taşıyordu.

Yeager adamın elini sıkarken kendi kendine, “Resmî ol ve dediklerini hemen onaylama,” dedi.

“Tanıştığımıza çok memnun oldum Bay Liban. Ben Jonathan Yeager.”

“Bir kod adınız ya da lakabınız var mı?”

“Bana, ‘Hawk’ diyorlar.”

“Hawk otur da konuşalım.” Liban eliyle kanepeliyi işaret edip Stephano’ya döndü. “Bizi yalnız bırakabilir misin?”

Stephano, “Tabii ki,” deyip odasından çıktı.

Yalnız kaldıklarında Liban odayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına baktı.

“Bu oda güvenli mi?”

“Stephano kulağını kapıya yapıştırmadıysa güvenli olmalı.”

Liban gülümseyip, “O zaman konuya girelim. İznini erteleyebilir misin?” diye sordu.

“Neden?”

“Bir ay daha çalışabileceğini ummuştum.”

Lizbon gezisinin ertelendiğini söylerse Lydia’nın nasıl bir tepki vereceğini hayal etti Yeager.

“İyi bir iş, ücretin günlük 1.500 dolar.”

Bu, şimdi aldığı paranın iki katından fazlaydı. Söz konusu teklif tetikte olmasına neden oldu. Neden şirketin iki numaralı yöneticisi ona iş önermek için buraya kadar gelmişti?

“El Hille’de mi?”

“Efendim?”

El Hille, Irak’ın en tehlikeli cephesiydi.

“Bu iş El Hille’de mi?”

“Hayır, görevin burada değil; başka bir ülkede. Yirmi gün hazırlık süresi olacak. Görev de en fazla bir on gününü alır. Beş günde bile bitirebilirsin. Ama ne kadar kısa sürerse sürsün otuz günlük para alacağının garantisini veriyorum.”

Bir aylık iş için 45.000 dolar hiç fena değildi. Üstelik şu anda Yeager ailesinin olabildiğince çok paraya ihtiyacı vardı.

“Nasıl bir görevden bahsediyoruz?”

“Detayları paylaşamam ama şunu söyleyebilirim; bu görev müttefikimiz olan birinden geliyor. Rusya ya da Çin gibi bir yerden değil, veya Kuzey Kore’den. Ayrıca tehlikeli bir iş değil. En azından Bağdat’ta olmaktan daha güvenli... Dahası bu görevin sadece bir ülkeye faydası dokunmayacak, insanlığa yardım ediyorduk.”

Yeager bunun nasıl bir görev olabileceğini hayal bile edemiyordu ama hiç olmazsa çok riskli görünmüyordu.

“O zaman ücreti neden o kadar çok?” diye sordu.

Liban’ın gözlerinin etrafındaki derin çizgilerde tiksinti vardı.

“Ne demek istediğimi anlarsın diye düşünmüştüm. Biraz—kirliliği bir iş.”

Kirli bir iş. Suikast. Sadece bir ülkeye faydası dokunacak bir şey değil. Ama bütün suikastlar politik sebeplerle düzenlenmez miydi zaten?

“Bu işi almayı kabul edersen bir anlaşma imzalamam gerekecek. Eğitime başlayınca gerekli bilgiyi alacaksın. Ama anlaşmayı imzalayıp bu konuda bilgilendirildikten sonra bu işten vazgeçemezsin.”

“Bunun dışarı sızmasından mı endişelisiniz? Hiç gerek yok, benim çok gizli seviye erişim yetkim var.”

Amerikan askerî istihbaratının üç erişim yetkisi vardı; özel, gizli, çok gizli. Her seviye için yalan makinesi testi yapıldığı gibi bir geçmiş sorgulaması gerekiyordu. Yeager ordudan ayrıldıktan sonra bile çok gizli seviye erişim yetkisini kaybetmemişti, yoksa Savunma Bölümü tarafından özel güvenlik şirketlerine verilen bazı görevlerde yer alamazdı.

“Bak, geçmişini biliyorum. Eskiden Özel Güçler’deydin, tamamen güvenilirsin. Sadece bu meselede güvenlik konusunda ekstra hassas olmamız lazım.”

Liban’ın gizemli sözleri Yeager’a başka bir ipucu vermişti. Delta Force’un eski yöneticilerinden olan bu adam çok gizli seviye erişim yetkisinin bile yetersiz kalacağı gizlilikte bir işten bahsediyordu; Çok Gizli/Özel İstihbarat ya da Çok Gizli/Hassas seviyesinde bir bilgi. Liban’ın

söylediklerine bakılırsa bu iş en sıkı kontrol edilen bilgi erişimi sistemi, Özel Erişim Programı dâhilinde bile olabilirdi. Bu programda Beyaz Saray tarafından emri verilen suikastlar vardı mesela. Ama neden bu işi Delta Force'a ya da Donanma 6. Tim'e vermemişlerdi? Bu bir özel güvenlik şirketi görevlisine verilecek bir iş değildi.

“Ne düşünüyorsun?” dedi Liban. Artık bir karar vermesini istiyordu. “İş alacak mısın?”

Yeager karışık hislerle doluydu. Gençliğinde annesiyle babası boşandığında hangisiyle yaşamak istediğine karar vermesi gerektiği zamanki gibi hislerdi bunlar ya da liseden mezun olmadan önce hemen kararını vermek zorunda kaldığı, daha sonra üniversiteye gittiğinde burs almasını sağlayacağı için orduya katılmayı seçtiği zamanki o kararsızlıkla aynıydı. Önemli bir yol ayrımında durduğunu biliyordu. Neyi seçerse seçsin hayatı sonsuza dek değişecekti.

“Soruların varsa şimdi sorabilirsin. Mümkün olduğunca cevaplayacağım.”

“Tehlikeli olmadığından emin misiniz?”

“Her şeyi mahvetmediğin sürece değil.”

“Tek kişilik bir iş mi?”

“Hayır, dört kişilik bir ekipte olacaksın.” Dört kişilik ekip, Özel Güçler'in kullandığı en küçük operasyon birimi idi. “Geri kalan koşullar aynı... Silahları biz sağlayacağız. Operasyon sırasında hayatını kaybedersen Savunma Yasası gereğince ailene 64.000 dolar verilecek.”

“Anlaşmayı görebilir miyim?”

Liban onaylarcasına gülümsedi ve çantasından bir belge çıkardı.

“Tereddüt etmene gerek yok. Şansına güven. Sen şanslı bir adamsın.”

“Ben mi şanslıyım?” Yeager çarpık, yarı ironik bir gülümsemeyle baktı ona. “Kendimi hep şanssız biri olarak gördüm.”

“Hiç de bile! Sen hayatta kalmayı başardın,” dedi Liban. Dudakları bir çizgi hâlini almıştı. “Bu iş için altı adayımız daha vardı ama hepsi öldü. Açılan ateşlerde birbiri ardına hayatlarını kaybettiler. İsyancılar bu ara paralı askerleri hedef alıyor.”

Yeager başıyla onayladı.

“Bugün ilk kez adaylardan biriyle yüz yüze görüşme şansım oldu.”

Yeager içindeki kötü hissi silmek için alacağı parayı düşündü. Bir ayda 45.000 dolar! Böyle bir teklifi gerçekten geri çevirebilir miydi? Kirli bir işse ne olmuştu? Yeri doldurulabilir bir araçtı Yeager sadece, elindeki silahtan farksız. Birini öldürdüğünde silahı suçlayamazdınız. Keza tetiği çeken kişi değil, cinayeti emreden kişi suçludur.

Yeager gözleriyle anlaşmayı taradı. Yeni bir ipucu yoktu. Kararını verip imzalaması gerekiyordu.

Liban ona bir kalem uzattı. Yeager elini uzatırken iç cebinde bir titreşim hissedip durdu.

“Affedersiniz,” dedi. Cep telefonunu çıkarıp ekrana baktı. Lydia Lizbon’dan arıyordu. “Önce karımla konuşmam lazım. Yarın onunla buluşacağımı söylemişim de.”

Liban avını elinden kaçırmak üzere olan bir avcı gibi bakıyordu.

“Tabii, konuş.”

Yeager telefonu açtığı anda daha bir kelime edemeden Lydia’nın kısık sesini duydu. Yine daha önce defalarca duyduğu o umutsuzluk ve çaresizlikle doluydu.

“Jon? Benim. Ne yapacağımı bilmiyorum!”

“Ne oldu?”

Lydia gözyaşlarını bastırarak, “Justin’i yoğun bakıma aldılar,” dedi.

“Biraz daha paramız gidiyor işte,” diye düşündü Yeager. “İmzalamaktan başka çarem yok sanırım.” Ardından karısını, “Sakin ol Lydia. Daha önce de oldu bu. Sonunda hep iyileşiyor,” diye teselli etmeye çalıştı.

“Bu kez farklı... Tükürüğünde kan vardı!”

Bu, oğlunun hastalığının ölümcül evresine geldiğinin bir işaretiydi. Yeager’ın tüyleri diken diken oldu. Liban’a dışarı çıkacağını işaret edip odadan ayrıldı. Paralı askerler inip çıktığı için koridorun yanındaki merdivenler gürültülüydü.

“Emin misin?”

“Kendim gördüm. Kırmızı bir parça...”

“Kırmızı bir parça,” diye mırıldandı Yeager. “Dr. Garrado ne diyor?” Garrado, Justin’le ilgilenen Portekizli uzman doktordu. Dünyada bu hastalık üzerinde çalışan doktorların önde gelenlerindendi.

Yeager, Lydia’nın hıçkırıklar arasında ne dediğini anlayamıyor, onu gözyaşlarını silerken hayal edebiliyordu.

“Dr. Garrado ne düşünüyor?” diye sordu tekrar.

“Justin’in kalbi ve karaciğeri zayıflıyormuş. Fazla zamanı kalmadığını söylüyor.”

Yeager donmuş aklını düşünmeye, bu hastalıkla ilgili bildiklerini gözden geçirmeye zorladı. Hastanın akciğerlerinde iç kanama gerçekleştikten sonra sadece bir ayı kalıyordu.

“Yarın burada olacaksın değil mi?” diye sordu Lydia hıçkırarak, yalvarır gibi.

“Çok geç olmadan oğlumu görmem lazım,” diye düşündü Yeager. “Ama tedavisinin parasını nasıl ödeyeceğiz?” Az önce çıktığı odanın kapalı kapısına baktı. Dayanmak için çok uğraşmış ama gücünün sınırlarına ulaşmıştı artık. Akli kaosu kuyusunda dolaşıyordu. “Neden ben Bağdat’taki kirli bir kışlanın koridorunda elimde telefonumla duruyorum?” diye sordu kendine. “Neden buradayım ben?”

“Jon?” Karısının hıçkırık sesi telefonda ona ulaştı. “Jon? Orada mısın?”

2.

İçeriden bakınca talihsizlik çok farklı görünüyor.

Babasının bedenini taşıyan cenaze arabası Kanagawa eyaletinin Atsugi şehrindeki çarşının dar caddelerinde ilerliyordu. Kento Koga cenaze evinin kiraladığı siyah limuzinin içinde yavaşça cenaze arabasını takip ediyordu.

Hafta içi öğleden önceydi. Kış güneşinin altında alışveriş yapanlardan biri bile durup yoldan geçen siyah arabalara bakmadı. Ve hiçbiri şokta olan bu genç adama sempati duymadı.

Babası Seiji'nin ani ölümünü duyduktan sonra Kento ne hissettiğinden emin değildi. Sanki onu duygusal olarak ayakta tutan her şey çökmüştü. Beş gün önce hastaneye koşturup ölüm nedeninin ana atardamarda meydana gelen iç kanama olduğunu öğrenince annesiyle Kento gözyaşlarına boğulmamıştı. O zamandan beri durgun ve hissizlerdi. Olayların onları sürükleyip götürmesini öylece izliyor gibiydiler. Babasının ağabeyi ve diğer akrabaları hemen Yamanashi'den gelip cenazeye ilgili her şeyi kimse bir şey demeden üstlenmişti. Bunu adamın ev hanımı olan dul eşine ya da zayıf, ufak tefek yüksek lisans öğrencisi oğluna bırakamazlardı.

Kento hiçbir zaman babasına saygı duymadı. Seiji her zaman çok negatif; hayata çarpık, karamsarlıkla bakan bir adam olmuştu. Tabii son derece saygı duyulan bir makamı vardı, üniversitede öğretim görevlisiydi ama Kento onu hep yetersiz bir yetişkin olarak görmüştü. İşte bu yüzden yarım saat önce babasının tabutuna çiçekler yerleştirirken gözyaşlarına boğulunca çok şaşırılmıştı. “Buna sebep olan hüznün değil,” diye düşündü gözlüklerinin altından gözyaşlarını silerken; bu daha çok kan bağından kaynaklı içgüdüsel bir tepkiydi.

Tabutun kapağı kapatıldı. Etrafı rengârenk çiçeklerle çevrili ceset bir daha hiç gün yüzü görmeyecekti. Bu; Kento'nun uzun yüzlü, yabancı

görünümlü profesörü son görüşü olacaktı. Birbirleriyle sadece kısa, yirmi dört yıllık bir geçmişleri vardı.

Yaşlı akrabaları ve cenaze evinin işçilerini taşıyan arabalar krematoryumun önünde durdu ve tabut fırının içine yerleştirildi. İki tür fırın vardı; biri pahalı, diğeri ucuzdu. Seiji'nin tabutu ucuz olanın içindeydi. "Öldükten sonra bile insanları ne kadar para kazandığına göre ayırıyorlar," diye düşündü Kento, Japon kültürünün ölüm ve yaşama bakışına öfkelenerek.

Cenazeye katılan otuz civarında akraba ve dostlar ikinci kattaki bekleme odasına gitti. Sadece Kento geride kaldı. Fırının sımsıkı kapalı kapağına baktı. İçeride babasının vücudu alevler arasındaydı. Kento'nun aklına lisede okuduğu bilimsel bir metinden bir parça geldi.

İnsan vücudundaki demir 4.6 milyon yıl önce süpernova patlamalarında oluştu. Bir süre uzay boşluğunda dolandıktan sonra güneş sistemi oluşurken dünyanın bir parçası hâline geldi ve şimdi yiyecekler yoluyla vücudunuzun bir parçası oldu. Buna benzer şekilde vücudunuzdaki hidrojen ve diğer elementler evrenin oluştuğu zaman ortaya çıktı. Bu evrenle birlikte 13.7 milyar yıl boyunca var olmaya devam ettiler ve şu anda sizin bir parçanız hâлиндeler.

Şimdi babasının vücudundaki elementlerin geldikleri yere dönmesinin zamanı gelmişti. Duygularıyla başa çıkmakta zorlandığı zaman bu bilimsel gerçekler biraz kendisine yardımcı oluyordu.

Kento fırının yanından ayrılıp geniş koridordaki merdivenden çıkarak bekleme odasına girdi. Yerleri tatami minder kaplı odanın ortasında yaşlı akrabaların bir kısmı çember şeklinde oturmuştu. Alçak masaların etrafındaki yer yastıklarının üzerindeydiler. Kento'nun annesi Kaori yorgunluğunu saklayamıyor ama yine de sabredebiliyordu. Bacaklarını altına alıp dimdik oturmuş,* başsağlığı dilemeye gelmiş akrabalara ve eşinin arkadaşlarına kibarca teşekkür ediyordu.

Kento'nun Kofu'da yaşayan büyükannesi ve büyükbabası da gelmişti. Amcası ve onun ailesi de buradaydı. Kogalar maddi durumu iyi, Kofulu bir tüccar ailesiydi. Her ne kadar son zamanlarda mahallelerinde yeni açılan büyük bir süpermarkete müşteri kaybetse de babasından aile

* Söz konusu oturuşun adı Japon kültüründe "Seiza" olarak geçer ve ayakları altına alıp dik oturmak anlamındaki bu özel ve resmî duruş Japon kültüründe oldukça önemlidir (Ç.N.).

işini devralan Kento'nun amcası dükkânlarını ayakta tutmayı başarmıştı. Farklı görülen, ailenin ikinci oğlu Seiji'ydi; çünkü Yamanashi'deki bir üniversiteye gittikten sonra yüksek lisans yapmak için Tokyo'ya gidip doktorasını da tamamlamış, ardından dışarıda iş aramak yerine üniversitede araştırma görevlisi olarak kalmıştı.

Kento, baba tarafının yanında hiçbir zaman rahat olmamıştı. Bir süre ayakta durup nereye oturabileceğini düşündü. Sonra odanın en uzak köşesindeki minderlerden birini seçip oraya gitti.

“Merhaba Kento.”

Masanın karşısında oturan, saçları grileşmiş, zayıf bir adamdı onunla konuşan. Babasının arkadaşı, bir gazetede muhabir olan Sugai'ydi bu. Birkaç kez Atsugi'deki evlerini ziyaret etmişti, Kento onun kim olduğunu biliyordu.

“Seni uzun süredir görmemiştim. Epey büyümüşsün,” dedi Sugai masanın etrafında dönüp Kento'nun yanına otururken. “Yüksek lisans mı yapıyorsun?”

“Evet.”

“Ne okuyorsun?”

“Bir ilaç şirketinin kimya laboratuvarında organik bileşikler üzerine çalışıyorum,” dedi Kento kısaca.

Konuşacak havada olmadığını göstermeye çalışıyordu ama Sugai soru sormaya devam etti.

“Tam olarak ne yapıyorsun orada?”

Kento istemeye istemeye açıkladı.

“Bilgisayarlarda yeni ilaçlar tasarlayıp sonra o planlara göre ilaçları üretiyor, her türlü bileşimi bir araya getiriyoruz.”

“Laboratuvarda deney tüpleriyle uğraşıyorsun yani?”

“Öyle de diyebiliriz.”

“İnsanlara yardım edebilecek bir çalışma gibi geldi bana.”

“Öyle sanırım.” Övgü, Kento'yu rahatsız ediyordu. “Yapmayı bildiğim tek şey bu.”

Sugai şaşkınlıkla başını yana eğdi. Bu adam muhabir olabilirdi ama Kento'nun içinde, oldukça derinlerde sakladığı yetenekleri ve yaptığı iş konusundaki yeterliliğine dair şüphelerini açığa çıkarabilecek biri gibi

görünmüyordu. Bu noktada Kento özel biri değildi ve Sugai bunun ileride de değişmeyeceğini düşünüyordu.

Sugai'nin dediği tek şey, "Japonya'da bilimsel araştırmaların ciddi temel problemleri var, o yüzden sana güveniyoruz," oldu.

Temel problemler... "Adam büyük bir gazetenin bilim bölümünde muhabir ama neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yok," diye düşündü Kento öfkeyle. Sugai ile ilgili bir şey sinirlerini bozuyordu. Bunun tam olarak ne olduğunu anlayamıyordu ama kibarlığı düşmanca geliyor ve Kento kendini küçümsemiş hissediyordu.

On yıl önce babasının yaptığı bir araştırma büyük gazetelerin bilim bölümlerine çıkmıştı. Seiji'nin bir bilimadamı olarak ilgi gördüğü ilk ve tek zamandı bu. O sütunu yazan kişi de Sugai'ydi. "Çevresel hormonlar" terimi ülkenin her yerindeydi ve babası üniversite laboratuvarındaki araştırmasında üzerinde çok tartışılan sentetik bir deterjandaki kimyasalların insanın endokrin sistemine zarar vermediğini keşfetmişti. Kalın harflerle yazılmış başlıkta; "TAMA POLİTEKNİK'TEN PROFESÖR SEIJİ KOGA'NIN RAPORU" yazıyordu ve bu, Kento'nun ömründe babasıyla gurur duyduğu ilk ve tek an olmuştu. Ama onun bu deterjanı üreten firmadan araştırması için büyük bir bağış aldığı duyunca babasına karşı yeni kazandığı saygısı kaybolmuştu.

Seiji'nin alanı virolojiydi. Öyleyse neden bu kez endokrin sistemini etkileyen maddeler üzerinde araştırma yapmıştı? Ve araştırması gerçekten objektif miydi? Bütün bu araştırmanın parasını ödeyen firmanın çıkarı için bulgularını değiştirmiş miydi?

O zamandan beri dünya çağında pek çok araştırmacı çevresel hormonların insan vücudu üzerindeki etkisini araştırmış ama kimse zararlı olduklarına dair bir kanıt bulamamıştı. Buldukları da çok tatmin edici değildi, çünkü tamamen zararsız olduklarını iddia etmek de mümkün değildi. Kento bu durumun bilimin sınırlarını ortaya koyduğunu düşünüyordu. Ama yine de bu olay kendisinde babasına karşı üzerinden atamadığı bir güvensizlik ve antipati oluşmasına neden olmuştu. O makaleyi yazan Sugai'yi de babasıyla birlikte yozlaşmış yetişkinlerin dünyasına dâhil etmişti.

"Çok üzücü gerçekten... Daha önünde uzun yıllar vardı," dedi Sugai. Kendiyle aynı yaşta bir arkadaşının ani ölümü onu çok şaşırtmıştı.

"Yanımızda olmak için o kadar yol geldiniz, teşekkür ederiz."

Sugai başını eğip, "Hiç olmazsa o kadarını yapmalıyım," dedi.

Kento aralarındaki sessizliği doldurmak için masadaki çaydanlığı alıp hem kendine hem de Sugai'ye birer bardak çay koydu.

Sugai çayından küçük yudumlar alırken Seiji'yle ilgili anılarını anlattı. Basit bir dizide duymayı beklediğiniz, sıradan olaylardı hepsi—babasının iş yerinde çok saygı gördüğüne, oğluyla içten içe ne kadar gurur duyduğuna dair hikâyeler. Kento babasının hayatının düşündüğünden çok daha sıradan ve sıkıcı olduğunu hissetti o an.

Sonunda konuşacak her şey bitince Sugai konuyu değiştirdi.

“Biri çayımızı bitirdiğimiz gibi ölüyü yâd etme törenine başlanacağını söyledi.”

“Evet, öyle.”

“Hemen sonrasında gitmem gerekecek, o yüzden unutmadan şimdi sorsam iyi olacak.”

“Neyi unutmadan?”

“Heisman Raporu'nu duydun mu?”

“Heisman Raporu mu?” Kento bunun akademik bir tez olabileceğini düşündü. Hiç Heisman adında bir akademisyen duymamıştı ama. “Hayır, hiç duymadım.”

“Baban benden bunu araştırmamı istemişti, şimdi ne yapsam diye düşünüyordum ben de.”

“Heisman Raporu nedir?”

“Otuz yıl önce bir Amerikan düşünce kuruluşunun Amerikan Başkanı'na sunduğu bir rapor... Baban detayları öğrenmek istemişti.”

Raporun babasının alanı olan virüs salgınlarıyla alakalı olduğunu düşünüp, “Bu konuda size yardım edemeyeceğim,” dedi Kento.

Ses tonu beklenmedik bir şekilde soğuktu. Şaşırması görünen Sugai, Kento'ya öylece baktı.

“Anlıyorum. Önemli değil öyleyse.”

Sugai'nin onun hakkında ne düşündüğü Kento'nun umurunda değildi. Baba-oğul arasındaki ilişki kimseyi ilgilendirmezdi. Araları mükemmel olan ebeveyn ve çocuk ilişkisi de masaldı zaten.

Cenaze firmasının müdürü insanları toplamaya geldi. Alçak, sakın seslerle konuşan yaşlı akraba ve dostlar ayağa kalkıp müdürün arkasından alt kata indi.